

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ การเขียนความเรียง และการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังนี้

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ และการเขียนความเรียงภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ และการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเขียนความเรียงและการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

4. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ การเขียนความเรียงและการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ซึ่งได้จากการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multistage Random Sampling) จำนวน 400 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 3 ฉบับ คือ

1. แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ซึ่งเป็นแบบปรนัย 4 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ แบบทดสอบนี้ได้ผ่านการตรวจความตรงตามเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน และได้นำไปทดลองใช้เพื่อหาค่าความเที่ยง ค่าความยากง่าย และค่าอำนาจจำแนก

ปรากฏว่าได้ค่าความเที่ยง 0.85 ค่าความยากง่าย ตั้งแต่ 0.20 - 0.79 และค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ 0.20 - 0.69

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ซึ่งเป็นแบบอัตนัย โดยกำหนดให้นักเรียนเขียนความเรียง เชิญชวน 2 เรื่อง คือ “วัยรุ่นร่วมใจด้านภัยจากยาเสพติด” และ “ทำอะไรเมื่อเมืองไทยจะสะอาด” กำหนดให้ความยาวเรื่องละประมาณ 200 คำ แบบทดสอบนี้ได้ผ่านการตรวจความตรงตามเนื้อหาและตรวจเกณฑ์การให้คะแนนการเขียนความเรียงภาษาไทย โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่านและได้นำไปทดลองใช้เพื่อหาค่าความสอดคล้องในการตรวจระหว่างผู้วิจัยกับผู้เชี่ยวชาญ

3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทย ซึ่งเป็นแบบอัตนัย โดยกำหนดให้นักเรียนแต่งคำประพันธ์ ประเภทกลอนสุภาพ จำนวน 2 บท และกาพย์ยานี 11 จำนวน 2 บท ในหัวข้อ “เขารักษาป่า รักษาสิ่งแวดล้อม” แบบทดสอบนี้ได้ผ่านการตรวจความตรงตามเนื้อหา และตรวจเกณฑ์การให้คะแนนการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทย โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน และได้นำไปทดลองใช้เพื่อหาค่าความสอดคล้องในการตรวจระหว่างผู้วิจัยกับผู้เชี่ยวชาญ

ผู้วิจัยนำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ การเขียนความเรียง และการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทย ไปใช้กับตัวอย่างประชากร แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้ค่าสถิติดังนี้

1. หาค่ามัชฌิมเลขคณิต ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของแบบทดสอบทั้ง 3 ฉบับ

2. หาค่าสัมพันธภาพในทีละคู่ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ระหว่างคะแนนแต่ละชุด ดังนี้

2.1 ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ กับ ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย

2.2 ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ กับ ความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทย

2.3 ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย กับ ความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทย

3. ทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ แต่ละคู่ที่คำนวณได้ โดยการทดสอบค่าที (t - test)

4. หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation) ระหว่างความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย และความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทย

5. ทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ โดยการทดสอบค่าเอฟ (F-test)

สรุปผลการวิจัย

1. ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.48

2. ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.25

3. ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.29

4. ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ และความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.32

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัย พบว่า ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจมีความสัมพันธ์ทางบวก กับความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ที่ผลการวิจัยได้เช่นนี้อาจเป็นเพราะในระหว่างการเรียนการสอนในห้องเรียน ครูผู้สอนได้ฝึกทักษะการอ่านและการเขียนให้นักเรียนจนเกิดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและสามารถนำความรู้และประสบการณ์จากการอ่านไปช่วยพัฒนาการเขียนความเรียงของนักเรียนให้ดีขึ้น นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจได้ดีจึงสามารถเขียนความเรียงได้อย่างถูกต้องชัดเจน ส่วนนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจอยู่ในระดับต่ำงานเขียนของนักเรียนจึงขาดคุณภาพและอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ถัดดา เจริญศิลป์พานิช (2537) ที่พบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านภาษาไทยจะมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยด้วย และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ คารณี สมบูรณ์อนุกุล (2539) ที่พบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจจะมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยด้วย ซึ่งผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เทเรซา แอน อัลบานโน (Theresa Ann Albano, 1992) ที่พบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูง จะมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจได้ดี และมีความสามารถในการเขียนได้อย่างถูกต้องชัดเจน และผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อีเลน หลุยส์ รันเดิล-ชวาร์ค (Elaine Louise Rundle-Schwark, 1992) ที่พบว่านักเรียนที่มีความสามารถในการเขียนสูง จะมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจสูงขึ้น และนักเรียนที่มีความรู้และประสบการณ์จากการอ่าน จะมีความสามารถในการเขียนความเรียงได้ดี ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2531) ที่สรุปได้ว่า ผู้ที่จะเขียนได้ดี จะต้องเป็นผู้ที่มีความคิด ความรู้ ในด้านการเขียนและในด้านอื่น ๆ ประกอบกัน ต้องเป็นผู้ฟังมาก อ่านมาก และใช้เวลาในการฝึกฝนเป็นระยะเวลาานพอสมควร โดยการหมั่นศึกษาดูอย่างงานเขียนที่ดีประเภทต่าง ๆ และหมั่นฝึกฝนการเขียนความเรียงประเภทต่าง ๆ ด้วยตนเอง นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ สนิท ตัดโยภาส (2538) ที่สรุปได้ว่า การเขียนได้ดีนั้น จะต้องเป็นผู้อ่านมาก ฟังมาก มีประสบการณ์ และมีความรู้กว้างขวาง ดังนั้นผู้ที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงได้ดี จะต้องเป็นผู้ฟังมาก อ่านมาก ต้องมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ จึงจะสามารถถ่ายทอดให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องที่เขียนได้อย่างชัดเจน ถูกต้องตรงตามความต้องการของผู้เขียน ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจอยู่ในระดับสูงจะมีความสามารถในการ

เขียนความเรียงภาษาไทยสูงด้วย ทั้งนี้เนื่องจากกระบวนการอ่านและกระบวนการเขียนมีความสัมพันธ์กันและเอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกัน

2. จากผลการวิจัย พบว่า ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจมีความสัมพันธ์ทางบวก กับความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ที่ผลการวิจัยได้เช่นนี้อาจเป็นเพราะการอ่านทำให้นักเรียนมีความรู้และประสบการณ์ทั้งในด้านการเขียนและในด้านอื่น ๆ ประกอบกัน อีกทั้งตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ได้กำหนดให้นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาต้องเรียนทั้งในวิชาภาษาไทยบังคับซึ่งเป็นส่วนของวรรณกรรมที่อยู่ในหนังสือเรียนภาษาไทย และในวิชาเลือกเสรีที่ต้องเรียนโดยตรงคือเนื้อหาที่ต้องอาศัยการแต่งคำประพันธ์ ซึ่งทำให้นักเรียนมีโอกาสศึกษาและได้ฝึกแต่งคำประพันธ์ภาษาไทย ดังนั้นความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทยจึงมีความสัมพันธ์กัน นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจในระดับสูงสามารถแต่งคำประพันธ์ร้อยกรองได้ดีกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจอยู่ในระดับต่ำ ซึ่งผลการวิจัยนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เพลินใจ พฤษชาติรัตน (2535) และจุฬารัตน์ วงศ์คำดี (2536) ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ในการแต่งคำประพันธ์ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่านักเรียนที่เรียนตามปกติ นอกจากนี้ยัง สอดคล้องกับผลการวิจัยของ โจเซฟ แบรี (Joseph Barry, 1985) ที่พบว่านักเรียนที่ได้รับการเสริมทักษะการอ่าน จะมีความสามารถในการเขียนบทร้อยกรองได้ดี และผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับ ผลการวิจัยของ จอห์น กิลเบิร์ต (John Gilbert, 1990) ที่พบว่านักเรียนที่ชอบอ่านหนังสือประเภทต่าง ๆ จะแต่งบทร้อยกรองได้ดีกว่านักเรียนที่ไม่ชอบการอ่าน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ สตีเฟน ดี แครชเชน (Stephen D. Krashen, 1984) ที่ว่า ความสามารถในการเขียนของนักเรียนนั้นมีผลมาจากการอ่านมาก ไม่ว่าจะเป็นการอ่านเรื่องที่เขาสนใจหรือเรื่องต่าง ๆ เพื่อความเพลิดเพลิน กล่าวคือ ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจจะมีส่วนช่วยพัฒนาให้เกิดความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทย นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจก็จะมีความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ร้อยกรองได้ดีขึ้นด้วย

3. จากผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย มีความสัมพันธ์ทางบวก กับความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่

ระดับ 0.01 ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ ผลการวิจัยของ คาร์เรล คูเปอร์ (Carrell Cuper, 1989) ที่พบว่า นักเรียนที่มีทักษะการเขียนความเรียงอยู่ในเกณฑ์สูง จะสามารถแต่งคำประพันธ์ได้ดีกว่า นักเรียนที่มีทักษะการเขียนความเรียงอยู่ในเกณฑ์ต่ำ และเนื่องจากการแต่งคำประพันธ์เป็นงานเขียนประเภทหนึ่งที่ต้องใช้ทักษะการเขียนที่ซับซ้อน ต้องใช้ความรู้ ความสามารถ ในการเขียนหลายประการประกอบกันและต้องได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ ดังแนวคิดของสุจริต เพ็ชรชอบ และสายใจ อินทรมพรรษ์ (2536) ที่สรุปไว้ว่า การแต่งคำประพันธ์เป็นการเขียนที่ค่อนข้างสลับซับซ้อนกว่าการเขียนในรูปแบบอื่น เพราะนักเรียนจะต้องใช้ความรู้ความสามารถหลายประการ ดังนั้น นักเรียนที่มีความรู้ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยอยู่ในระดับสูงก็จะส่งผลให้ความสามารถในการแต่งคำประพันธ์สูงขึ้นด้วย นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่า ข้อบกพร่องในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนส่วนใหญ่ คือ ใช้คำฟุ่มเฟือย ใช้คำผิดความหมาย ขาดการลำดับความคิด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ วัชรภรณ์ สนองคุณ (2534) ที่พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีข้อบกพร่องในการเขียน คือ ใช้คำผิดความหมาย ใช้คำฟุ่มเฟือย ใช้ภาษาพูดแทนภาษาเขียนและขาดการลำดับความคิดในเรื่อง ส่วนข้อบกพร่องในการแต่งคำประพันธ์ของนักเรียนส่วนใหญ่คือ ฉันทลักษณ์ไม่ถูกต้อง เลือกใช้คำไม่เหมาะสม ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนขาดการฝึกแต่งคำประพันธ์และไม่ให้ความสนใจในเรื่องนี้ อีกทั้งครูผู้สอนเองก็เห็นว่าเป็นเรื่องยากที่จะสอนให้นักเรียนแต่งคำประพันธ์ นักเรียนจึงขาดพื้นฐานในการแต่งคำประพันธ์ และมีความสามารถในการแต่งคำประพันธ์น้อย การที่นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกเขียนความเรียงประเภทต่าง ๆ จะทำให้นักเรียนมีความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ดีขึ้นด้วย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เบลญมาส กริแสง (2525) ที่พบว่า นักเรียนมีโอกาสฝึกแต่งคำประพันธ์น้อยเกินไป เมื่อนักเรียนมาเรียนในชั้นมัธยมศึกษาจึงแต่งคำประพันธ์ได้ไม่ดี การวางรากฐานการแต่งคำประพันธ์สำหรับนักเรียนจึงต้องทำอย่างต่อเนื่องกันมาตลอดจะช่วยให้การแต่งคำประพันธ์ของนักเรียนมี ประสิทธิภาพ ดังนั้นนักเรียนที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงอยู่ในระดับสูงจะมีความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ได้ดีขึ้นด้วย

4. จากผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ การเขียนความเรียง และการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทย มีความสัมพันธ์กันทางบวก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ที่ผลการวิจัยได้เช่นนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนที่มีทั้งความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ และความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ได้ใช้ความรู้ความสามารถทั้งสองประการนี้ไป

ช่วยพัฒนาความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจแต่ขาดความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย มีความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทยต่ำกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยรวมกันและนักเรียนที่มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยเพียงอย่างเดียวแต่ขาดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ จะมีความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทยต่ำกว่านักเรียนที่มีความสามารถทั้งสองประการควบคู่กันไป ดังนั้นความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ การเขียนความเรียง และการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทยซึ่งเป็นกระบวนการที่เอื้อประโยชน์ซึ่งกันและกัน จึงมีความสัมพันธ์ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ลินดา เวปสเตอร์ และ พอล แอมมอน (Linda Webster and Paul Ammon, 1994) ที่พบว่า นักเรียนที่มีทักษะการอ่านและทักษะการเขียนอยู่ในระดับสูงจะมีความสามารถในการเขียนบทประพันธ์ได้ดี ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและมีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยอยู่ในระดับสูงก็จะมีความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทยอยู่ในระดับสูงด้วย ในทำนองเดียวกันนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจและมีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยอยู่ในระดับต่ำก็จะมีความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทยอยู่ในระดับต่ำด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ การเขียนความเรียง และการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร
  - 1.1 ผู้บริหารควรวางแผนร่วมกับผู้ช่วยฝ่ายวิชาการและหัวหน้าหมวดภาษาไทย ในการกำหนดเนื้อหาและคาบสอนในการสอนแต่งคำประพันธ์ให้เหมาะสม
  - 1.2 ผู้บริหารควรส่งเสริมให้ครูภาษาไทยในโรงเรียนไปอบรม สัมมนา ความรู้เกี่ยวกับภาษาไทยในเรื่องการอ่าน การเขียนและการแต่งคำประพันธ์ภาษาไทย

1.3 ผู้บริหารควรมอบหมายให้ผู้ช่วยฝ่ายวิชาการ หัวหน้าหมวดภาษาไทย และครูผู้สอนภาษาไทย เสนอโครงการพัฒนาการสอนอ่าน การสอนเขียนและการสอนแต่งคำประพันธ์ในระดับชั้นต่าง ๆ

1.4 ผู้ช่วยผู้บริหารฝ่ายวิชาการและหัวหน้าหมวดวิชาภาษาไทยควรประสานงานกับหัวหน้าบรรณารักษ์ ในการจัดหาหนังสือหรือแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับ การอ่าน การเขียน และการแต่งคำประพันธ์ ประเภทต่าง ๆ เพื่อให้ครู อาจารย์และนักเรียนได้มีโอกาสศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อประโยชน์ในการเรียนการสอนต่อไป

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนภาษาไทย

2.1 ครูผู้สอนควรเน้นให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการอ่านและการเขียนอย่างสม่ำเสมอ โดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้หลากหลาย เพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะและมีนิสัยรักการอ่านและการเขียน

2.2 ครูผู้สอนควรส่งเสริมให้นักเรียนมีประสบการณ์ในการอ่านอย่างกว้างขวาง ให้นักเรียนมีเวลาสรุปจักและได้อ่านหนังสือหลาย ๆ ประเภท นอกเหนือจากเนื้อหาในบทเรียน โดยการแนะนำหนังสือที่น่าสนใจและแหล่งให้บริการอ่านหรือยืมหนังสือ

2.3 ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมให้นักเรียนมีโอกาสได้ฝึกเขียนความเรียงในโอกาสต่าง ๆ รวมทั้งจัดโครงการรณรงค์การเขียนภาษาไทยให้ถูกต้อง

2.4 ครูผู้สอนควรให้นักเรียนได้ฝึกฝนการแต่งคำประพันธ์ประเภทต่าง ๆ อย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ โดยตัวครูผู้สอนต้องหมั่นศึกษาหาความรู้ และเพิ่มพูนประสบการณ์ให้ตนเอง เพื่อนำมาใช้กับนักเรียนให้เกิดประโยชน์

2.5 ครูผู้สอนควรจัดโครงการเพื่อรณรงค์ให้นักเรียนได้รู้จักคำประพันธ์ประเภทต่าง ๆ จากวรรณคดีที่แต่งด้วยคำประพันธ์ร้อยกรองอันเป็นมรดกทางวัฒนธรรมของไทย

2.6 ครูผู้สอนต้องมีความทันสมัย ทันต่อเหตุการณ์ ควรนำเรื่องราวเกี่ยวกับเหตุการณ์ปัจจุบันที่น่าสนใจมาให้นักเรียนอ่านอย่างสม่ำเสมอ แล้วให้ฝึกเขียนความเรียงและฝึกแต่งคำประพันธ์ภาษาไทย

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับ การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านและการเขียนบทประพันธ์ร้อยกรองประเภทต่าง ๆ เช่น โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ร่าย ทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย

3.2 ควรมีการวิจัยเกี่ยวกับ ตัวแปรที่มีผลต่อความสามารถในการแต่งคำประพันธ์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย